

SLADKÝ ŽIVOT

Melanie Milburneová

Svázaná
přísahou

 HARLEQUIN®

MELANIE MILBURNEOVÁ

SVÁZANÁ PŘÍSAHOU

PŘEKLAD

BARBORA PŠENICOVÁ

Milá čtenářko,

říká se, že mokrý duben přislubuje dobrou sklizeň. I já se přimlouvám za to, aby hojně přšelo a počasí bylo nevlídné. A proč? Nejen proto, že se budeme moci těšit dobré sklizni, ale hlavně proto, že když vás nebude lákat ven sluníčko, najdete si spíš chvíli ke čtení. A že jsem Vám toho na tento měsíc připravil!

V edici Sladký život mám pro Vás příběh Isabelly, která je Svázaná přísahou a musí se provdat bez lásky. Jste zvědavá, jak dopadl šejk Zufar, jemuž těsně před svatbou unesli nevěstu? Pak si rozhodně přečtete druhý díl minisérie Král pouště s názvem Nevěsta na záskok. V edici Sladký život Duo se Veronica bude muset vypořádat se svým dědictvím – Vilou na Capri. Princezna Halina je už unavená královským protokolem a rozhodne se strávit Osudný večer v Římě. Zatímco Kassie touží po klidu a uzavře Smlouvu s králem. A Nezbedná manželka Chiara se nehodlá smířit s manželstvím bez lásky, takže se rozhodne jednat po svém.

Víte, jaký je ideální manžel? „Ideální manžel je muž, který nikdy nezapomene datum narození své ženy, ale nikdy neví, kolik jí je let.“ (Jeanne Moreau, francouzská herečka a zpěvačka, 1928-2017).

*S láskou,
Váš Harlequin*

Melanie Milburneová

SVÁZANÁ PŘÍSAHOU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Bound by a One-Night Vow

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Barbora Pšenicová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Melanie Milburne
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4929-4 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4930-0 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4931-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Isabella Byrneová odložila v přeplněné kavárně šálek na stůl a vzdychla si. Vydat se na lov perspektivního manžela by bylo mnohem jednodušší, kdyby se skutečně chtěla vdávat. Jenže ona nechce. Stačí jí představit si svatbu a naskočí jí vyrážka po celém těle. Jako když dostane anafylaktický šok. Rozhodně nepatří mezi dívky, které od svých pěti let sní o tom, jak se vdají za krásného prince. Nikdy ji nebavily romantické pohádky a příběhy. Při představě, že by měla začít s někým chodit a držet se za ruku, na ní jdou mdloby.

Má mužů plné zuby.

Rozhlédla se kolem sebe. Copak v Londýně už není nikdo bez partnera? Každý někoho má. V celé kavárně byla jediná, kdo seděl u stolu sám.

Mohla si zkusit sehnat někoho přes seznamku, ale představa, že by se měla sejít s naprosto cizím člověkem, ji děsila. A hrstka známých, u kterých by si dokázala představit, že by je požádala o pomoc, je už ženatá anebo ve vážném vztahu.

Izzy přeložila kopii otcovy poslední vůle vejpůl a zastrčila ji zpátky do tašky. Ať ji četla z jakéhokoli úhlu pohledu, smysl byl pořád stejný. Dědictví si

může převzít jedině v případě, že bude půl roku vdána. Pokud si dědictví nepřevzme, bude přepsáno na vzdáleného příbuzného, který je známý svou závislostí na hazardu.

Jak by mohla dopustit, aby nastrkal otcovo jmění do bezedných otvorů hracích automatů?

Ona sama zoufale potřebuje větší obnos, aby koupila zpátky dům po matčiných rodičích. Jestli se jí nepodaří otcovo dědictví získat, dům bude navěky ztracen. Skvostné sídlo v hrabství Wiltshire, ve kterém strávila několik přenádherných prázdnin se svou babičkou, dědečkem a starším bratrem, je opět na prodej. Nedokázala se vyrovnat s představou, že přijde nenávratně o jediné místo na světě, kde se cítila šťastná. Kde byli šťastní všichni tři – maminka, Hamish, než onemocněl a zemřel, i ona. Doopravdy šťastní. Potřebuje ten dům získat zpátky, aby tím důstojně uctila památku maminky i bratra.

Za čtyřiaadvacet hodin jí vyprší lhůta a všem nadějším bude konec. Má jediný den na to najít si muže, který bude ochotný si ji vzít a zůstat s ní v manželství po dobu dalších šesti měsíců. *Jeden zatracený den.* Proč se trochu víc nesnažila v minulém týdnu? Nebo v minulém měsíci? Měla tři měsíce na to, aby splnila otcovu podmínku, jenže při představě, že se za někoho vdává, raději dělala cokoli jiného. Jako obvykle. V prokrastinaci byla vážně dobrá.

Izzy už se chystala k odchodu, když na stůl dopadl dlouhý stín. Srdce se jí divoce rozbušilo... možná i v důsledku dvojité kávy, kterou právě vypila. Nikdy by neměla své pocity zoufalství utápnout v kofeinu.

„Je tady volno?“ zeptal se hluboký baryton s výrazným italským akcentem, ze kterého jí zamrazilo v zádech.

Pomalou zvedla hlavu a pohlédla do pronikavých

černých očí hotelového magnáta Andrey Vaccaro. Cítila, jak se jí žaludek prudce sevřel.

Na ostře řezané, výrazné bradě mu rašilo neodmyslitelné temné strniště, které ji utvrdilo v přesvědčení, že musí mít hodně silnou převahu mužských hormonů v krvi, když nevydrží ani pár hodin hladce oholen. Měl krásně vykrojené rty s tendencí k cynickému úsměvu, probouzející představy o dlouhých a smyslných polibcích...

Izzy se za léta, kdy se znali, naučila nedávat najevo, jak moc ji přitahuje. Zatímco navenek se tvářila lhostejně a netečně, v útrokách se jí doslova rozpoutal divoký žár. „Můžeš si sednout, stejně jsem už na odchodu...“ hlesla.

Dlouhými snědými prsty chytil opěradlo židle a ona nemohla odpoutat pohled od tmavých chloupků na hřbetu ruky, které byly v ostrém kontrastu s jeho sněhobílými manžetami. Kolikrát už snila o tom, jak ji jeho snědé ruce laskají po celém těle? Jak ji hladí a dráždí. Vzbuzují v ní pocity, kterým by neměla podléhat.

Alespoň ne v jeho případě.

„Nemáš ani čas na rychlou kávu s přítelem?“

Roztáhl doširoka ústa a ona zahlédla řadu bílých, dokonale rovných zubů. Profesionální úsměv, kterému nelze nepodlehnout, napadlo ji a lehce se jí roztrásla kolena.

Jen silou vůle neuhnula očima. „S přítelem?“ opakovala s notně ironickým podtónem. „To sis mě musel s někým splést,“ dodala vzápětí.

Usadil se na židli a mimoděk se jí dotkl koleny. Ucukla, jako by se spálila. Z místa dotyku se jí do celého těla šířilo lechtivé mravenčení.

Začala si spěšně balit věci, když jí položil dlaň na ruku a připoutal ji tak ke stolu. A zároveň *k sobě*.

Zalapala po dechu. V teple, šířícím se z jeho dlaně, se celá zachvěla. Každá buňka v těle se jí rozvibrovala touhou, jako když se smyčec dotkne strun violoncella. Pohlédla na jejich spojené ruce a ztěžka polkla. Vzápětí však k Andreovi vyslala natolik ledový pohled, že by jím dokázala zmrazit i vodu ve sklenici, která stála na stole. „Je tohle způsob, jakým obvykle nutíš ženy, aby si s tebou vypily kávu? Za použití fyzické síly?“

Několikrát přešel zamyšleně bříškem palce přes její jemnou kůži a ona cítila, jak jí krev poplašeně klokotá v žilách. „Bývaly časy, kdy jsi byla svolná k docela jiným věcem než jen k pouhému vypití kávy. Pamatuješ?“ V očích se mu nebezpečně blýsklo.

Izzy by si přála, aby tuhle vzpomínku dokázala vymazat z hlavy. Kéž by se jí tak podařilo navodit si chvilkovou amnézii. Anebo i trvalou, kdyby jí to pomohlo zapomenout na to, jak se před sedmi lety snažila Andreu na jednom z otcových legendárních vánočních večírků svést. Bylo jí pouhých osmnáct let a byla opilá. Schválně do sebe lila alkohol na všech večírcích, které otec pořádal a kterých se musela účastnit. Byl to jediný způsob, jak přežít jeho nechutnou hru na oddaného a starostlivého tatínka. Chtěla ho tím potrestat za muka a trápení, jež jí působil za zavřenými dveřmi. Za všechny urážky, nesmyslné spílání, výčitky a sžíravou kritiku s jediným účinkem – že se cítila být neužitečná a k ničemu.

Taky nemilovaná.

A nechtěná.

Byla tenkrát ještě naivní a nezkušená, a tak došla k závěru, že nejhorším trestem pro jejího arogantního otce bude, když se vyspí s jeho nejoblíbenějším chráněncem.

Izzy vyprostila ruku zpod Andreovy dlaně a s hlasitým skřípěním židle se odsunula od stolu. „Musím se vrátit do práce.“

„Slyšel jsem, že máš nové místo. Jak se ti tam vede?“

Izzy se mu zadívala do tváře, jestli v ní uvidí stopy posměchu. Má v úmyslu si ji zase dobírat, anebo se jen snaží projevit vlažný zájem? Z jeho hlasu neznával ani náznak obvyklého cynismu a ani v jeho očích nenašla důkaz pohrdání, přesto by ji zajímalo, jestli si stejně jako ostatní myslí, že ji do týdne vyhodí.

Ať už si za svou neproniknutelnou maskou myslel cokoliv, Izzy byla rozhodnutí neztráct s ním v přeplněné kavárně nervy. V minulosti ztropila hezkou řádku scén, za které se by se nemusel stydět ani lecjaký scénárista z Hollywoodu. Kéž by mohla překloupat stůl a hodit mu ho na ten jeho svalnatý hrudník. A potom mu ještě vychrstnout zbytek kávy do té jeho neskutečně krásné a trestuhodně sebevědomé tváře. A nakonec ho ještě chytit za límec té sněhobílé košile a zatrást s ním tak, až by mu odlétly všechny knoflíky...

Proč o ní všichni bez ustání pochybují, když ona se jen snaží najít si své místo na světě? Doufala, že v tomhle zaměstnání konečně vydrží a že to nedopadne jako vždycky. Jen kdyby se jí dostalo trochu podpory. Místo toho každý v jejím okolí očekává, že selže, na což reaguje pokaždé stejným způsobem.

Jejich očekávání naplní...

Není jednoduché najít slušnou práci, když jí chybí vysokoškolské vzdělání. Během studií nedokázala ustát otcův tlak, když ji neustále srovnával s úspěšnějším starším bratrem. Na rozdíl od Hamishe nepatřila k lidem, kteří už v dospívání vědí, co chtějí, a jdou si

usilovně za svým cílem. Místo toho se nechala unášet nejrůznějšími proudy, často snila a zahálela.

Teď se ale doopravdy snažila na sobě zapracovat, vrhla se do studia online kurzu právních a sociálních služeb a u toho začala pracovat v antikvariátu. O to víc ji rozčilovalo, že si o ní Andrea odjakživa myslí, že je líná a nemá dostatečnou motivaci.

„Divím se, že jsi ještě nepřišel do antikvariátu a nekoupil sis nějakou předraženou starožitnost, abys mi dokázal, jak jsi neuvěřitelně bohatý,“ pokusila se odvést pozornost od své osoby k němu.

„Já mám raději lacinější věci,“ zareagoval s mnohoznačným úsměvem na tváři.

Popadla ze země tašku a přehodila si popruh přes rameno. „Bylo mi potěšením.“ Vrhla na něj další ze svých ledových pohledů. Sarkasmus jí byl vlastní a věděla, že je v něm dobrá.

Rázně vyrazila k barovému pultu, aby zaplatila útratu, ale dřív, než stihla vyndat peněženku, se jí za zády objevil Andrea a podal servírce bankovku. „Drobné si nechte.“

Izzy v duchu obrátila oči v sloup, když viděla, jak servírka za pultem málem omdlela. Ne snad v důsledku zpropitného, které jí Andrea právě věnoval, i když bylo více než štědré, ale v důsledku jeho oslňujícího úsměvu. Existuje na celé planetě aspoň jedna žena, která by pod jeho okouzlejícím úsměvem neroztála?

Izzy si intenzivně uvědomovala jeho blízkost. Stál těsně za jejími zády. Tak těsně, že vnímala teplo vycházející z jeho těla.

Jeho energii.

Jeho sexuální energii.

Cítila osvěžující vůni kolínské – jemnou směsí citronu a limetky s lehkým náznakem dřeva.

Připomínalo jí to sluncem zalitý citrusový sad obklopený temným a nepropustným lesem. Na chvíli se ztratila v představách, jaké by to asi bylo, kdyby se přitiskla k jeho svalnaté hrudi. Možná by ji chytil za hýždě a přitáhl k sobě ještě blíž... až by ucítila tvrdý důkaz jeho vzrušení...

Ach, Bože. Takové fantazírování musí okamžitě zarazit, anebo bude jako ve filmu *Když Harry potkal Sally*. Meg Ryanová by se nestačila divit, jakou má konkurenci.

Andrea chytil Izzy za loket a vyvedl ji před kavárnu na chodník zalitý jarním sluncem. Rozhodla se nevzpírat se mu, už tak si na ně někteří hosté ukazovali. Nechtěla, aby ji někdo v jeho společnosti vyfotil. Nechtěla s ním být jakkoliv spojována. Aby se o ní psalo, že je jeho další obětí.

Ať už se Andrea Vaccaro objevil kdekoliv, okamžitě k sobě připoutal pozornost přítomných – a pro novináře byl doslova magnetem. Dokonce super magnetem. Byl světově proslulým playboyem, v jehož bytě se dveře netrhly – navíc bývalým chráněncem ambiciózního obchodníka Benedicta Byrneho.

Italský mladík pocházející z chudinské čtvrtě, ze kterého se díky šťastným okolnostem a zámožnému anglickému mecenáši stal boháč.

Izzy nebyla sice pro novináře takový magnet, ani ona si však na nedostatek jejich pozornosti nemohla stěžovat. Patřila do skupiny bohatých rozmazlených spratků. A i když na sebe v určitém období schválně upozorňovala, a dokonce nacházela až perverzní radost z negativních článků, které se o ní objevovaly ve společenských rubrikách, dnes už dávala přednost anonymitě. Už je to dávno, kdy se schválně potácela z nočního klubu a předstírala, jak je opilá, jen aby

svého otce zahanbila. Paparazzi nikdy nepochopili účel jejího jednání, jí tak dodnes zůstala pověst divošky, jejíž hlavním životním cílem je vymést co nejvíc večírků.

Andrea sklouzl dlaní od jejího lokte k levé ruce bez prstýnku. „Pořád sis nenašla manžela?“

Izzy bylo jasné, že ví o každém bodu otcovy poslední vůle.

Možná mu dokonce pomáhal s jejím sepsáním. Rozčilovalo ji, že zná tak intimní detaily z jejího života. Ve skutečnosti ale nevěděl zhora nic o skrytých souvislostech jejího vztahu s otcem. Benedict Byrne byl dostatečně chytrý na to, aby před těmi, na které chtěl udělat dojem, neodhaloval temné stránky své osobnosti. Dokonale ho znala jen Izzyina matka, která už je dávno po smrti a odpočívá v pokoji po boku staršího bratra Hamishe. Zbožňovaného syna. Dokonalého syna, jemuž se měla dle otce vyrovnat – jenže ona nedokázala vyplnit otcova očekávání. „Nemám v plánu s tebou probírat svůj osobní život. Pokud mě omluvíš, budu teď muset...“

„Mám pro tebe návrh.“ Jeho výraz byl absolutně prázdný, jako vypnutý monitor od počítače, ona však vnímala, že tajný operační systém jeho myšlenek pracuje na plné obrátky a spřádá zlomyslné a podle plány. Nebezpečné plány. Možná dokonce sexuálního rázu...

Izzy sevřela a zase otevřela dlaň, jako kdyby se chtěla zbavit smyslné energie, kterou v ní probudil. „Moje odpověď je jasná. Ne.“

Věnoval jí ospalý úsměv. Jako kdyby její reakci čekal. „Nechceš si nejdřív poslechnout, co jsem ti chtěl navrhnout, než mou nabídku tak rezolutně odmítneš?“

Izzy zařala zuby a v duchu se omluvila svému

zubaři. „Nechci poslouchat vůbec nic.“ *Obzvláště, pokud chceš mluvit o svatbě.* Jak ji mohlo něco takového napadnout? Proč by měl zrovna on chtít si ji brát?

Chvilí jí mlčky hleděl do očí. Atmosféra nebezpečně houstla a ona zalapala po dechu, jako kdyby se jí najednou nedostávalo kyslíku. Vypadal nádherně. Zatraceně nádherně. Ostatně tak tomu u něj bylo vždycky. Opálený a snědý, s přitažlivým obličejem, který člověk vídává na reklamách na vodu po holení. Hezoun s výrazem drsňáka. Vlasy tak akorát dlouhé, ležérní účes zdůrazňující jeho vysoké inteligentní čelo. Černé obočí – jedno přerušené klikatou jizvou – a oči tak hluboké a temně hnědé, že bylo těžké odlišit panenku od duhovky. Stačilo, aby je přivřel, a pohled na jeho husté řasy v ní okamžitě evokoval myšlenky na...

Ne, ne a ne!

V souvislosti s Andreou nesmí myslet na sex!

Izzy uměla muže usměrnit jediným pohledem.

Na Andrea Vaccaro to však neplatilo.

On je její prokletí. A je si toho dobře vědom.

„Povečeř se mnou.“ Nebyla to pozvánka na společnou večeři. Byl to strohý příkaz.

Izzy zvedla obočí jako přísná učitelka. „To bych raději umřela hlady.“

Přejel pohledem od jejích očí ke rtům. Cítila, jak se jí rozechvěly v touze po polibku. Nechápala, jak je možné, že jakmile se na ni podívá, ona nemyslí na nic jiného než na milování. Na pořádně divoký sex plný vášně. Který už dávno nezažila.

Který nikdy nezažila.

Izzy nebyla panna, ale rozhodně toho nezažila tolik, co se o ní psalo v bulváru. Ve skutečnosti ji sex nikterak nebavil. Připadala si, že je beznadějný případ. Jediný způsob, jak se s tím vyrovnat, bylo se

opít, aby nemusela myslet na to, jak moc ji to s muži v posteli nebaví.

„Můžeme to probrat tady na ulici, kde nás bude každý slyšet, anebo to můžeme udělat někde v soukromí.“

Udělat to v soukromí.

Dvojsmysl jeho slov způsobil, že se jí útroby rozechvěly vzrušením. Okamžitě si představila, jak *to s ní* dělá. Jak se dotýká jejích nader, líbá ji na ústa, jejich těla jsou propletená...

Jen silou vůle se přinutila zapudit podobné představy a v duchu doufala, že na ní není vidět, jak je vzrušená. Obávala se však, že Andreovi Vaccaro jen tak něco neunikne. To je ostatně jeden z důvodů, proč je tak úspěšný obchodník. Vyzná se v lidech. Má cit pro to, co se kolem něj děje. Je chytrý, vypočítavý a taktický.

Byla naštvaná sama na sebe kvůli tomu, jaké pocity v ní probouzí. Nenáviděla ho za to, jak snadno v ní dokáže zažehnout vztek nebo touhu. Anebo obojí najednou. Neměla rozhodně v úmyslu opakovat hloupou chybu z minulosti. Už dávno nevyhledává pozornost a povrchní flirt.

Změnila se.

„Nechci s tebou nic dělat v soukromí, Andreo.“ Izzy vnímala, jak jí selhal hlas, když mu oči potemněly.

„Máš strach, co bych ti mohl říct?“

Mám strach z toho, co bych já mohla udělat. Izzy zvedla vzdorovitě bradu a pohlédla mu do očí. „Nic z toho, co bys mi mohl říct, mě ani v nejmenším nezajímá.“

„Jen večeri, Isabello, nic víc.“ Vyslovil její jméno se svým typickým přízvukem, který působil, jako kdyby se s každou slabikou mazlil. Byl jediný, kdo jí

říkal plným jménem. Nebyla si jistá, jestli se jí to líbí nebo ne.

Jen večeri. Měla by si poslechnout, co má na srdci? Rozhodně vzbudil její zájem, a vzhledem ke skutečnosti, že se jí krátí čas, určitě by si vyčítala, kdyby ho nevyslechla. Jenže být mu nablízku ji neskutečně vyvádí z míry. Jeho energie se střetává s tou její a vzniká z toho něco, co nedokáže ovládnout.

Navíc si ani není jistá, jestli to vůbec ovládnout chce, což ji znepokojovalo ještě víc.

Izzy si založila ruce na prsou a věnovala mu znuděný pohled, který si nacvičila už v pubertě. „Řekni mi, kdy a kde, a já se možná připojím.“

Nečekaně se rozesmál. „Hezký pokus.“

„Myslím to vážně, Andreo. Dám si s tebou večeri jedině v případě, když to necháš na mně.“

„Máš radši, když to muži nechávají na tobě?“

Cítila, jak jí tváře rudnou v návalu horka. Nebylo to však jediné místo, které jí zalil žár. Vnímala, jak se jí mezi stehny rozlilo vlhké teplo, které postupně prostoupilo celé její tělo. Nasadila masku, již si nacvičila během vzpurných let dospívání. Ztělesněná svůdnice. Pomalým pohybem jazyka si olízla rty a dívala se, jak ji sleduje hladovým pohledem.

Očividně ani on není vůči ní imunní.

To zjištění ji naplnilo podivnou radostí. Možná se mu nelíbí. Možná k ní necítí žádnou úctu. Ale určitě ji chce. Před sedmi lety odolal jejím svodům. A nestálo ho to ani žádné velké úsilí. Dokonale ji ztrapnil. Nazval ji hloupým zbohatlickým děckem, které si hraje na dospělou.

Ale *teď* ji očividně chce.

To poznání jí dodalo sebedůvěru, konečně se v jejich vztahu, ve kterém měl vždycky navrch, dostala na rovnocennou úroveň. Přivřela oči a pohlédla na